

Moj máliček.

Moja soba, v kateri stanujem, ni velika; majhna je, pa prijazna. Kadar sneg skopni in gorkeje postane, pridite me obiskat, zeló me bode veselilo. Samó preveč vas naj nikar ne pride, ker drugače bi ne mogli noter. Nù, da-si imam tako malo prostora, vendar sem vzprejel te dni še jednega gosta v svoje stanovanje. A nikar ne mislite, da je to kak postopač, o nè! prav prijazen in uljuden gospodič je. Tudi oblečen je čedno. Modrosivkasta kapica na glavi, zelenkasta, črno obrobljena suk-njica in belkaste hlačice, vse to mu pristoji prav dobro. A najbolje se ponaša s svojim rdečkastim naprsnikom. Ko bi ga videli, kako moško napnè prsi in svoj okrogli trebušček, da bolje pokaže svoj lepi naprsnik! O, dà, dà, prav zal gospo-dič je to! In še kakó vesel! Po ves dan skačeva, zvižgava in pojeva po sobici. „Izvestno plačuje mnogo za stanovanje,“ rekel bode ta ali óni izmej vas. Nù, tega nè! Nič, prav nič ne plačuje; še celó kosilo mu moram dati vsak dan. In vendar ga imam takó rad! I, pa saj ga bodele videli, prijateljčki moji, le obiščite me. Tudi poznal ga bode morda kdo izmej vas. Saj ga je še celó Kovačev Tonček takój spoznal, da-si je letos še le pri — črkah „i“ in „u.“ Oni dan me je obiskal Tonček. Prav vesel sem bil, da je prišel. Veste zakaj? Nu, ker imam Tončka zeló rad, priden in poslušen je v šoli. Prijel sem ga za roko in mu dejal: „No, Tonček, ker si tako priden, pokazal ti bodem, kakega gospoda imam v hiši.“ Peljal sem ga v svojo sobico. „Vidiš ga!“ pokazal mu sem svojega gosta. „Oj, tega pa vže poznam,“ zasmijal se je Tonček, „to je ščinkovček ali zèba.“ Nu, zdaj vam sem pa povedal, kakega gosta imam v hiši. Dà, dà ščinkovec stanuje v moji sobi.

Oni dan, veste, ko je bilo takó mraz, odprl sem malo vrata, ker se mi je preveč kadilo v sobi, in frrr! prifrči lep ptiček v sobico. Sprva se me je malo bal; ko mu pa prinesem vode v lončeku in mu natresem nekoliko prosá in kruhovih drobtinic, takój sva se izprijaznila in zdaj sva si vže velika prijatelja. Kadar koli pridem domóv in odklepam vrata, vže kriči na vse pretege: čin, čin, čin! Potem skače po sobici, da ga je veselje gledati. Zdaj zleti na peč, zdaj zopet pod posteljo ali pa pod omaro. Nekoč se mi je skrtil celó v moj — škorenj.

Kar nikjer ga ni bilo, ko sem prišel domóv. Pokličem ga: máliček! (Takó mu sem dal imé.) Nobenega glasú. Ne sluha ne duha o máličku. Naposled sedem k mizi. Zdajci se oglasi v mojem velikem škornju: ček, ček! in máliček prileti iz njega. In kako je premeden! Vže prvi večer se je spravil za peč in tam spi zdaj vsako noč. Prav ugodno mu mora biti gori na gorkem prostorčku, ker včasih celó v spanji zadovoljno pokima in začivka. Zjutraj pa navadno vže poprej vstane, kakor jaz. Spravi se na končnico moje postelje ter kriči, kar more: čin, čin, gri, griču, ček, ček! da me spravi na noge. Pri kosilu je seveda zmirom okolo mene in pobira drobtinice, katere mu mečem. Prav prijazen in vesel ptiček je to. Ravno zdaj, ko vam to pišem, priletel je k meni na mizo in me radovedno gleda. Premedenec najbrže vé, da vam pripovedujem o njem, ker včasih začivka, kakor bi hotel reči: le pohvali me, da mi bodo kaj prinesli, če me pridejo obiskat.

Nu, prihodnjíč vam povem še kaj o máličku in njegovih prijateljích. Do tedáj zdravi! —

Jožko G. Planinec.

